

רע"פ 7726/13 - גמעה נסאסרה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7726/13

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: גמעה נסאסרה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 6.10.13 בע"פ 51625-06-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' טל – סג"נ, ז' בוסתן וש' בן שלמה

בשם המבקש: עו"ד אבי אוחנה

בשם המשיבה: עו"ד אייל כהן

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (סגן הנשיאה א' טל והשופטים ז' בוסתן ו-ש' בן שלמה) ב-ע"פ 51625-06-13 מיום 6.10.2013, אשר דחה את ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט השלום בכפר סבא (השופטת נ' בכור), ב-ת"פ 2049-08 מיום 25.4.2013 ו-30.5.2013.

רקע והליכים

2. ביום 25.4.2013, הורשע המבקש בבית משפט השלום בכפר סבא, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הסעה שלא כדין (סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952). על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.11.2007, הסיע המבקש ארבעה תושבי אזור פלסטינים שאינם רשאים להיכנס או לשהות בישראל מכיוון הכפר עזון עתמה שבשומרון לכיוון העיר כפר קאסם. המבקש הוריד את הארבעה בכניסה לעיר, המשיך בדרכו לכיוון מערב, ונעצר לבדיקה על ידי המשטרה כעבור 50 מטרים.

3. בית משפט השלום ציין בהכרעת דינו כי עיקר המחלוקת בתיק נסובה סביב זיהויים של ארבעת תושבי האזור כנוסעים שירדו מרכבו של המבקש, וקבע כי ראיות התביעה הוכיחו עובדה זו מעל לכל ספק סביר. במסגרת זאת, קבע בית המשפט כי גרסת המבקש לאירוע אינה אמינה ומלאה בסתירות. ביום 30.5.2013, ניתן גזר הדין בעניינו. לחומרה, ציין בית משפט השלום את אופי העבירה ואת העובדה כי המבקש הסיע את הנוסעים הבלתי חוקיים מחוץ לשטח ישראל לתוכה; את העובדה שהמבקש הסיע ארבעה נוסעים; המבקש לא הביע צער וחרטה; הימשכות ההליך נוכח מחדליו של המבקש ובין היתר אי התייצבותו לדיונים בבית המשפט; ואת עברו הפלילי הקודם. לקולה, ציין את נסיבותיו האישיות הלא קלות של המבקש; העובדה שזוהי הרשעתו הראשונה בעבירה מסוג זה; וכי מדובר בעבירה יחידה, ללא עבירות נלוות. על בסיס כל אלה, גזר בית המשפט על המבקש 7 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי; קנס בסך 5,000 ש"ח; ופסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 6 חודשים.

4. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי מרכז. ביום 6.10.2013, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור על שני חלקיו. במסגרת זאת, דחה את טענות המבקש בנוגע להוכחת היותם של ארבעת הנוסעים שוהים בלתי חוקיים, בציינו כי סוגיה זו לא הועלתה כלל בפני הערכאה הדיונית, וכי באי כוח הצדדים הסכימו במהלך הדיון בערכאה הדיונית על עובדה זו. מכאן הבקשה שלפניי.

הבקשה

5. בבקשה, המשתרעת על פני 16 עמודים, וכתרתה "בקשת רשות לערור" העלה המבקש טענות רבות. במסגרת זאת, מציין הוא מספר סוגיות שלטענתו חורגות מעניינו הפרטני, אשר רובן נוגעות לרף ההוכחה בעבירה של הסעה שלא כדין, ולכך שהראיות בגין הורשע אינן עומדות ברף ההוכחה ובמבחנים שנקבעו ב-רע"פ 6831/09 טורשאן נ' מדינת ישראל (18.7.2013) (להלן: עניין טורשאן). במסגרת זאת, טוען הוא, כי הסכמת באי הכוח בעניין היותם של ארבעת הנוסעים שוהים בלתי חוקיים אינה ראיה מספיקה כדי לתמוך בתעודת עובד הציבור שהוגשה מטעמים שונים. עוד, מעלה המבקש טענות הקשורות לתנאים הנדרשים לקבלת רשות לערור בפני בית משפט זה, ונוקשותם אל מול התנאים שנקבעו לקבלת רשות לערור. לבסוף, מעלה המבקש טענות שונות הקשורות לטעויות עובדתיות שנפלו, לעמדתו, בהכרעת הדין ובגזר הדין של בית משפט השלום ובפסק הדין של בית המשפט המחוזי.

6. המשיבה, בתגובתה, טוענת כי דין הבקשה להידחות. לטענתה, כלל טענותיו של המבקש אינן עומדות באמות המידה שנקבעו לקבלת רשות ערעור, ועוסקות בעניינו הפרטני בלבד. לעניין טענותיו הנוגעות להסכמת באי כוחו כי הנוסעים הם שוהים בלתי חוקיים, עמוד 2

חוקיים, טוענת היא כי מדובר בטענה שהועלתה לראשונה בפני ערכאה זו, ודי בכך כדי לדחותה.

7. עוד אציין כי המבקש הגיש בקשה למתן רשות לתגובה משלימה, אליה צירף את התגובה עצמה. קראתי את התגובה, ולא מצאתי בה כדי לשנות ממסקנתי, כפי שיפורט להלן.

דיון והכרעה

8. טרם דיון, חשוב לציין כי על אף כותרת הבקשה, עסקינן בבקשת רשות לערער ולא לערור. לפיכך, טענותיו של המבקש בנוגע לאמות המידה לקבלת רשות לערור בפני בית משפט זה אינן רלוונטיות למקרהו, תיאורטיות באופן מובהק, ודין להידחות מטעם זה בלבד (ראו: רע"פ 8873/07 היינץ נ' מדינת ישראל (2.1.2011); רע"פ 6091/11 פלוני נ' התובע הצבאי הראשי (27.2.2012)).

9. אין בידי להיעתר למבוקש. ככלל, רשות ערעור תינתן כאשר ההליך מעורר סוגיה עקרונית או ציבורית חדשה, החורגת מעניינים של הצדדים הפרטניים, או נוכח שיקולי צדק ייחודיים (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)).

10. המבקש העלה טענות בנוגע לרף ההוכחה הנדרש לצורך הרשעה בעבירת ההסעה שלא כדן. במסגרת זאת, מציין הוא כאמור כי הסכמת בא כוחו בערכאה הדיונית אינה עומדת ברף הנדרש לכך. עם זאת, כפי שמציין המבקש בעצמו, סוגיה זו נדונה במישרין ובהרחבה בעניין טורשאן. לאמור, אמות המידה העקרוניות לסוגיה הכללית שמעלה המבקש (קרי – היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בעבירת הסעה שלא כדן) נדונו בהרחבה בעניין טורשאן, ולפיכך, טענותיו בנושא זה נוגעות ליישום הלכה קיימת, הא ותו לא.

11. יתר טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטני ולקביעות עובדתיות של הערכאות הקודמות. כידוע, ערכאת הערעור לא תתערב ללא סיבה כבדת משקל בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל (21.2.2001)). הלכה זו מקבלת משנה כוח שעה שמדובר בגלגול השלישי של ההליך (ראו: רע"פ 2349/13 פרץ נ' עיריית תל אביב (8.4.2013)). מעבר לכך, ככלל, טעות בישום הדין אינה מהווה עילה למתן רשות ערעור (ראו: רע"פ 3061/12 אפל נ' מדינת ישראל (31.5.2012); רע"פ 2830/13 הדר נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה רמת גן (26.6.2013)).

12. לבסוף, יש לדחות את טענותיו של המבקש בנוגע לחומרת העונש שהוטל עליו. כידוע, אין בחומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים של סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). לא מצאתי שנסיונותי האישיות של המבקש, כמו גם עברו הפלילי וביתר השיקולים שהעלה, לא קיבלו משקל מספיק בגזר הדין, כדי לעמוד באמת המידה המחמירה לעיל. בנסיבות אלה, כאמור, אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור והיא נדחית בזאת.

13. החלטתי מיום 13.11.2013 בעניין עיכוב ביצוע עונש המאסר מבוטלת בזאת.

14. על המבקש להתייצב ביום 2.2.2014 לא יאוחר מהשעה 10:00 בימ"ר הדירים, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון שב"ס.

ניתנה היום, ז' בשבט התשע"ד (8.1.2014).

ש ו פ ט